

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ing. J. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Olbortem, advokátem se sídlem Nad Vývozem 4828, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2023, č. j. KUZL 16054/2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2022, č. j. 22 A 48/2022-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Podstata sporu se v dané věci týkala toho, zda se žalobce dopustil spáchání přestupku narušení občanského soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Podle tohoto ustanovení *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*

[2] Dne 31. 7. 2018 v Uherském Brodě, v ulici Močidla, na parkovišti u prodejny Penny Market došlo ke vzájemné roztržce žalobce a pana J. H. Dle zjištěného skutkového stavu měl být přestupek spáchán tím, že žalobce J. H. nejprve zezadu oběma rukama strčil dlaněmi do zad, aby s ním dále komunikoval. Takové jednání vzbudilo v J. H. obavu z dalšího napadení, a proto utekl pro 3-4 metry odloženou pracovní lopatu, kterou uchopil s úmyslem se bránit dalšímu napadání ze strany žalobce. V reakci na toto jednání J. H. žalobce uchopil do rukou u vozidla položený křovinořez a s ním se snažil vyrazit J. H. lopatu z rukou, přičemž tímto jednáním předmětný křovinořez poškodil.

[3] Městský úřad Uherský brod, odbor správní (dále jen „správní orgán prvního stupně“), příkazem ze dne 8. 7. 2019, čj. OS/1844/18-5, uznal žalobce vinného ze spáchání přestupku

a uložil mu pokutu ve výši 1.000 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 15. 7. 2019 odpor. Následně vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ze dne 11. 3. 2020, čj. OS/1844/18-13, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu ve výši 1.000 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, ve které namítal nesprávné zjištění skutkového stavu správním orgánem.

[5] Krajský soud v Brně žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Soud se zabýval otázkou, zda správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně, tedy zda se žalobce dopustil jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu přestupku. Rozhodujícími důkazy byly výpovědi žalobce a J. H. Z těch vyplývá, že oba měli dlouhodobé spory ohledně sekání trávy a vegetace kolem supermarketu. Žalobce byl nespokojen s tím, že sekání probíhalo i ve večerních hodinách a o víkendech a že posečená vegetace byla dočasně skladována poblíž jeho pozemku. To vedlo k fyzickému konfliktu, při kterém žalobce nejprve strčil do J. H. Následně se konflikt eskaloval. Krajský soud dospěl k závěru, že požadavek na zjištění skutkového stavu byl splněn bez rozumných pochybností. Žalobce aj. H. shodně vypověděli, že J. H. uchopil lopatu a ustoupil směrem od vozidla a žalobce. Žalobce nejprve šel proti němu „s holýma rukama“. Teprve poté J. H. začal mávat lopatou a žalobce se vrátil k vozidlu pro křovinořez a vydal se opět za J. H. vyrazit mu lopatu z ruky. Na základě těchto výpovědí byl skutkový stav zjištěn dostatečně a nebylo na místě uplatnit zásadu *in dubio pro reo* (v případě pochybností ve prospěch obžalovaného), na kterou se žalobce odvolával. Krajský soud nenalezl žádný rozumný důvod, pro který by správní orgány nemohly vycházet z důkazů v podobě v zásadě (v podstatných parametrech) shodné a procesně řádně provedené výpovědi obou zúčastněných. Krajský soud konstatoval, že žalobce inicioval fyzický kontakt a že jednání J. H. bylo adekvátní v situaci, kdy byl ze strany žalobce, který měl nadto fyzickou převahu, fyzicky konfrontován I dle výpovědi strážníků se žalobce po konfliktu choval útočně a J. H. spíše defenzivně, což zapadá do kontextu výpovědi obou účastníků konfliktu. Soud dále uznal, že žalobce nezamýšlel J. H. ublížit na zdraví, ale jeho jednání bylo považováno za hrubé jednání ve smyslu zákona o některých přestupcích. Motivace žalobce, týkající se umístění posečené vegetace, neměla dle soudu vliv na hodnocení věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť ten nevypořádal všechny žalobní body, konkrétně ty, které zpochybňují verzi, že to byl stěžovatel, kdo se dopustil daného přestupku a dále ty, které se týkají intenzity prvotního útoku stěžovatele na J. H. Současně stěžovatel zpochybnil zjištěný skutkový stav a nabízí vlastní verzi, ve které uznává, že strčil J. H. do zad, ale tvrdí, že to nebyl útok, který by ohrožoval život nebo zdraví. Stěžovatel tvrdí, že se pouze pokoušel komunikovat s J. H. Dále tvrdí, že nezačal útok, ale za útočníka označil J. H., a že se křovinořezem pouze bránil. Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že nezohlednil rozpory ve výpovědi J. H. ohledně umístění pracovních nástrojů. Rovněž pak stěžovatel vytýká krajskému soudu, že nepřihlédl k zásadě presumpce nevin, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za

pokračování

způsobení škodlivého následku), respektive dospěl k nesprávnému závěru, že se tyto zásady v dané věci neuplatní..

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud v souvislosti s výtkou, že se krajský soud řádně nevěnoval námitce zpochybňující závěr, že to byl stěžovatel, kdo se dopustil daného přestupku, a dále námitce týkající se intenzity prvotního útoku stěžovatele na J. H., neshledal zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Pro stručnost Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (např. rozsudky NSS ze 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, z 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76 nebo usnesení rozšířeného senátu z 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Připomíná také judikaturu, podle níž soudy nemají obecně povinnost se výslovně vyjádřit ke všem námitkám uplatněným v žalobě, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl. Krajský soud vysvětlil, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že jednání stěžovatele představovalo hrubé jednání ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona o některých přestupcích. Srozumitelně vysvětlil, jak tyto podklady hodnotil. Proti žalobním tvrzením tak v bodech 9 až 20 svého rozsudku postavil srozumitelný konkurující právní názor.

[11] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani kasační námitka zpochybňující závěr krajského soudu, že správní orgány dostatečně zjistili skutkový stav ohledně jednání stěžovatele. Předmět sporu se s ohledem na uplatněnou kasační argumentaci zúžil na posouzení dostatečnosti skutkových zjištění, nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek

obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecnující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně vyhodnotil výpovědi aktérů přestupkového jednání. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[12] Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud zhodnotil výpovědi učiněné během správního řízení, jakož i další konkrétní vyjádření daných účastníků učiněná ve správním řízení a navazující chování stěžovatele a J. H. po skončení incidentu, a dostatečně se k nim vyjádřil. Krajský soud všechny své závěry navíc důkladně zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu a rovněž zásadu materiální pravdy. Vypořádal se i s namítanou zásadou *in dubio pro reo*. Nejvyšší správní soud v projednávané věci proto k odůvodnění rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska sporné otázky skutkového děje dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu hmotného práva způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu, neboť závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2023

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu